

Arrest

nr. 161 294 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. VANHOECKE en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 mei 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 25 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard met toepassing van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet, met name omdat zijn identiteit

onvoldoende was aangetoond. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 96 017 van 29 januari 2013 de beslissing vernietigt.

Op 16 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 juli 2012 onontvankelijk wordt verklaard met toepassing van artikel 9ter, § 3, 1° van de vreemdelingenwet, aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 april 2013. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 160 573 van 21 januari 2016 het beroep verwerpt.

Op 12 juni 2013 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 augustus 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

*M., K. (R.R.: ...)
nationaliteit: Algerije
geboren te El Hachem op (...)1966
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 11.07.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van

dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft bij schrijven van 19 februari 2015 twee aanvullende stukken aan de griffie van de Raad toegestuurd. Met name een medisch attest van 5 augustus 2014 en een medisch attest van 27 januari 2015.

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* de beide aanvullende stukken van het schrijven van 19 februari 2015, worden om die reden uit de debatten geweerd.

Bovengenoemde aanvullende stukken van verzoeker worden ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De DVZ besluit volledig ten onrechte tot de niet-ontvankelijkheid.

De DVZ besluit lukweg dat de aandoeningen niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzin in §1 eerste lid van de wet van 15.12.1980.

Zij baseert zich daarvoor louter op het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Nazicht van dit advies van de ambtenaar-geneesheer leert dat deze:

- 1) Geen enkel medisch wetenschappelijk onderzoek deed naar de aandoeningen van verzoeker en de nodige medicatie;*
- 2) Geen enkel onderzoek deed naar de beschikbaarheid van medische zorgen en de levenslange noodzakelijke medicatie voor verzoeker in Algerije.*

De medische standaard getuigschriften werden duidelijk niet met de nodige ernst onderzocht door de ambtenaar-geneesheer. Uit de aard van de aandoening op zich blijkt reeds dat deze ernstig is en uit de getuigschriften blijkt dat zijn toestand ernstig is en levenslange opvolging en medicatie nodig is.

Verzoeker voegde een actueel medisch certificaat, opgesteld door een geneesheer, toe bij zijn aanvraag.

Dit medisch attest stelt de ernst van de medische toestand van verzoeker voldoende vast zoals vereist volgens het bij artikel 9ter bepaalde.

Uit dit attest blijkt dat verzoeker lijdt aan schizofrenie. Dit is op zich een zeer ernstige levensbedreigende ziekte.

Van alle psychiatrische ziekten is schizofrenie één van de meest ernstige. Het is een ziekte die vooral op langere termijn veel schade aanricht aan het psychologisch, sociale en beroepsmatige functioneren van de persoon.

De ernst van de gezondheidstoestand van verzoeker, alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, houdt voor betrokkene een reëel risico in voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling, in de betekenis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Waar verzoeker lijdt aan schizofrenie wordt hij behandeld met Zypneza en Abilify.

Hij kan niet teruggestuurd worden naar zijn land van herkomst of uit zijn vertrouwde omgeving gesleurd worden. Dit zou nefast zijn voor de behandeling van aandoening.

Ongeveer 10% van de patiënten maakt binnen de 10 jaar van deze ziekte een einde aan zijn leven. Geschat wordt dat na verloop van tien jaar voor ongeveer 30% van de patiënten een permanent verblijf in een voorziening noodzakelijk is.

Schizofrenie is op zich levensbedreigend. Dit blijkt uit de neergelegde stukken bij de aanvraag.

Een aangepaste behandeling is ten eerste vereist wat blijkt uit de aandoening zelf.

Verzoeker heeft zowel een adequate behandeling nodig als de vereiste medicatie. Wanneer hij teruggestuurd zou worden naar zijn geboorteland, is dit nefast voor de toestand van de patiënt. Dit vormt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling conform artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en artikel 3 van het EVRM. In Algerije kan hij niet de nodige medische zorgen en medicatie verkrijgen.

Dit blijkt ten overvloede uit de "Country Sheet" van Algerije, zoals neergelegd bij de aanvraag. Chronische ziektes, zoals in casu het geval, worden niet op correcte wijze behandeld.

Ook is verzoeker niet aangesloten bij het NSZF kantoor (CNAS) te Mascara wat blijkt uit de stuk 7- 8 zoals neergelegd bij de aanvraag.

De ouders van verzoeker in Algerije zijn resp. 64 en 75 jaar. Gelet op hun vergevorderde leeftijd zijn zij financieel en fysiek niet in staat om mede in de opvang en verzorging van verzoeker te voorzien.

Ook is in Algerije sprake van een compleet onveilige situatie.

De internationale verslagen attesteren dat de medische zorgen in Algerije niet adequaat zijn. De medicatie die verzoeker levenslang dient te nemen zijn aldaar niet voorhanden. Dit onderzoek deed het DVZ op geen enkele wijze.

Bij een terugkeer naar Algerije kan verzoeker geen adequate behandeling genieten, noch zijn de nodige medicatie voorhanden. Het staat duidelijk vast dat hij risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling en zijn leven in gevaar is bij terugkeer naar Algerije.

De beslissing van de DVZ is louter stereotiep en elk concreet onderzoek en concrete verwijzing en medische studie van de type medische attesten ontbreekt.

Ook enig onderzoek naar de mogelijke medische hulp en bijstand en beschikbaarheid-betaalbaarheid van de levensnoodzakelijke medicatie in het land van herkomst, is onbestaande.

Nochtans blijkt het de medische attesten duidelijk de ernst van de aandoening en bestaat er bij een terugkeer naar Algerije een manifest risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker en op onmenselijke of vernederende behandeling daar er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Immers lijdt verzoeker aan een ernstige ziekte, die levenslange medische opvolging vereist en levenslang het dagelijks nemen van een lijst medicijnen. Uit de medische getuigschriften blijkt dat zijn aandoening levensbedreigend is. Zijn toestand is nog steeds niet onder controle en verergerd voortdurend.

Verzoeker loopt bij een terugkeer naar Algerije een ernstig risico voor zijn gezondheid en leven!

Immers voor zijn concrete ziekte is er geen adequate behandeling in het land van herkomst. De DVZ deed geen enkel onderzoek naar het land van herkomst Algerije.

Er blijkt ten overvloede blijkt uit alle objectieve internationale verslagen, dat de medische zorgen en voorradigheid-betaalbaarheid van medicatie in Algerije erbarmelijk zijn.

De beslissing van de DVZ schendt duidelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet."

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Artikel 62 bepaalt het volgende:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed."

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

" Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze adequaat, afdoende nauwkeurig en volledig.

De DVZ beperkt zich tot de bewering al zouden de aandoeningen niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzin in §1 eerste lid van de wet van 15.12.1980.

Deze stereotiep motivering is volledig gebaseerd op een stereotiep niet gemotiveerd advies van een ambtenaar-geneesheer. Dit is onaanvaardbaar.

De DVZ motiveert zijn advies op geen enkele wijze en deed geen concreet onderzoek naar en geeft geen concreet advies inzake de medische getuigschriften die werden overgemaakt, dewelke nochtans aangeven dat de aandoeningen ernstig zijn.

De motivering is duidelijk onvoldoende en niet correct!!

Verder motiveert de DVZ op geen enkele wijze hoe verzoeker zou kunnen genieten van de nodige medische zorgen en medicatie in het herkomstland. Een onderzoek naar de beschikbaarheid en kost-beschikbaarheid van de levensnodige medicatie werd niet gedaan. Dit is uiteraard niet aanvaardbaar, daar waar het leven en de gezondheid van verzoeker op het spel staan! Van een zorgvuldige overheid kan minstens worden verwacht dat zij een onderzoek doen naar de beschikbaarheid en betaalbaarheid-kost van de levensnoodzakelijke medicatie in het land van herkomst.

Het is in onderhavig dossier merkwaardig en faliekant in strijd met de motiveringsplicht en zorgvuldigheidplicht dat de DVZ geen enkele rekening hield de medische toestand van verzoeker dewelke duidelijk werd geattesteerd in de medische attesten dewelke de ernst duidelijk aantonen. Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden geschorst en vernietigd."

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat de gezondheid en het leven van verzoeker in gevaar word gebracht.

Daarenboven zou verzoeker worden weggerukt uit België waar hijzelf sociaal en psychologisch zijn evenwicht vindt.

Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor de gezondheid van verzoeker inhouden.

Ook het sociaal leven van verzoeker zou ten zeerste worden verstoord.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing totaal niet proportioneel is.”

3.2 Wegens hun onderlinge samenhang worden de drie middelen samen onderzocht.

De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoeker in de aanhef van het tweede middel de schending aanvoert van artikel 52 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat hij nalaat toe te lichten op welke manier de bestreden beslissing dit wetsartikel schendt. Artikel 52 van de vreemdelingenwet heeft overigens betrekking op de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat hiervan in het kader van de thans bestreden beslissing sowieso niet dienstig de schending kan worden aangevoerd. Dit onderdeel van het tweede middel is dan ook onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in feite als in rechte, aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, gesteld dat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de voorgelegde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verweerder verwijst ook uitdrukkelijk naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 juli 2013. Dit advies bevindt zich in het administratief dossier.

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te

bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, *in casu* het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 juli 2013 dat tezamen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan de verzoeker ter kennis werd gebracht zodat het integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing.

Uit het advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op grond van het door de verzoeker voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 3 juni 2013 en de bijlagen van 23 januari 2013 heeft vastgesteld dat de beschreven depressie met psychotische elementen actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoeker. De ambtenaar-geneesheer evalueert de behandeling door middel van psychofarmaca als louter symptomatisch en niet essentieel en hij leidt hieruit af dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent en over enkele maanden spontaan evolueert in gunstige zin zodat er actueel ook geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer concludeert vervolgens dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

De motieven van de bestreden beslissing, waar zodoende ook de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 juli 2013 integraal deel van uitmaakt, zijn geenszins te beschouwen als een stereotiepe motivering. Er wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer concreet ingegaan op de door de verzoeker voorgelegde medische problematiek en deze problematiek wordt afgetoetst aan het bepaalde in artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De geboden motieven volstaan in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht die wordt voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Zij verschaffen de verzoeker het nodige inzicht en laten hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt voorts dat de verzoeker niet alleen de formele motivering van de bestreden beslissing viseert, doch hij betwist tevens de correctheid van de motieven en hij voert hierbij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Ook hier dient echter de nuance te worden gemaakt dat de Raad bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht niet optreedt als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt wel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De schending van de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, bepaling die de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3.

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Gelet op de redactie van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt deze bepaling twee mogelijkheden in wat betreft de voorgelegde ziekte, met name:

1. de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
2. de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorzien echter geen precieze criteria om te bepalen wanneer een ziekte al dan niet (kennelijk) een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit dan wel een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Deze beoordeling wordt krachtens artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet (exclusief) overgelaten aan de door de minister c.q. staatssecretaris aangeduide ambtenaar-geneesheer en in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet verklaart de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk wanneer de ambtenaar-geneesheer in zijn advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde, en dit met de toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, uitdrukkelijk naar het advies van een ambtenaar-geneesheer van 11 juli 2013. Dit advies maakt, zoals reeds hoger gesteld, integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en luidt *in casu* als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 11.06.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 03.06.2013 en de bijlage d.d. 23.01.2013 blijkt dat de beschreven depressie met psychotische elementen actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Uit de lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de ambtenaar-geneesheer het door de verzoeker voorgelegde standaard medische getuigschrift van 3 juni 2013 met bijlagen in rekening heeft genomen. Hij stelt vast dat hierin een depressie met psychotische elementen wordt beschreven die echter actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoeker, zoals vereist in het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer evalueert de beschreven behandeling die volgens hem louter symptomatisch werkt en niet essentieel is. Hij oordeelt dat er daarom geen noodzaak is aan een behandeling zodat er actueel ook geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Zodoende spreekt de ambtenaar-geneesheer zich tevens uit over het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat met zijn betoog dat de ambtenaar-geneesheer geen enkel medisch wetenschappelijk onderzoek zou hebben gedaan naar zijn aandoening en dat hij lijdt aan schizofrenie voorbij aan het feit dat de behandelende geneesheer in het standaard medisch getuigschrift van 3 juni 2013 onder B/Diagnose het volgende heeft geantwoord: *"Psychotische elementen: visuele & auditieve hallucinaties."* Op de vraag naar de evolutie en prognose van de aandoeningen antwoordde de behandelende geneesheer: *"DD schizofrenie"*. Waar verzoeker aldus stelt dat hij actueel aan schizofrenie lijdt, baseert hij zijn betoog op de prognose van de behandelende geneesheer en aldus op de verkeerde medische aandoening. Met zijn betoog omtrent schizofrenie toont verzoeker aldus niet aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet vereist dat een actuele noodzaak bestaat voor het toekennen van een verblijfsmachtiging om medische redenen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet geen bescherming tegen een hypothetische toekomstige evolutie of een loutere eventualiteit dat een risico zoals omschreven in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet aanwezig zou zijn. Verzoeker verwacht zijn actuele toestand met de prognose van de behandelende geneesheer omtrent zijn aandoening.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de ambtenaar-geneesheer heeft nagelaten een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid van en een adequate behandeling in het land van herkomst en hij verwijst naar de medicamenteuze behandeling.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer kan het volgende worden gelezen: *"Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel."* De ambtenaar-geneesheer twijfelt aldus aan de noodzakelijkheid van de behandeling aangezien de medicamenteuze behandeling louter symptomatisch is en de aandoening ook zonder de behandeling en ongeacht het land van verblijf spontaan in een gunstige zin zal evolueren. Luidens artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet oordeelt de ambtenaar-geneesheer, als enige het in het eerste lid van die bepaling vermelde risico. Het enkele feit dat de verzoeker tot een andere beoordeling komt dan de ambtenaar-geneesheer betekent

niet dat die beoordeling kan worden gevolgd. Verzoeker weerlegt het oordeel van de ambtenaar-geneesheer niet door te verwijzen naar de prognose van schizofrenie. Door te wijzen op enkele vermeldingen in de door hem aangebrachte attesten, toont verzoeker niet aan dat de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer, gelet op deze attesten, foutief of kennelijk onredelijk is. Een persoon die in de toekomst eventueel aan schizofrenie zou kunnen lijden, leidt niet noodzakelijk tot de conclusie dat deze persoon actueel een behandeling ondergaat die noodzakelijk is. In ieder geval oordeelt de ambtenaar-geneesheer dat de medicamenteuze behandeling louter symptomatisch is en dit wordt niet weerlegd door de verwijzing naar de prognose van de behandelende arts.

Uit het advies van 11 juli 2013 blijkt genoegzaam dat de ambtenaar-geneesheer het door de verzoeker voorgelegde standaard medisch getuigschrift en bijlagen in rekening heeft genomen, doch op grond van het geheel van de vermeldingen van dit attest stelt hij vast dat de depressie met psychotische elementen actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoeker, dat de medicamenteuze behandeling louter symptomatisch is en niet essentieel, dat het risico op suicide louter speculatief is en dat de aandoening, ook zonder behandeling spontaan evolueert in gunstige zin zodat een behandeling niet noodzakelijk is en er ook geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er in het land van herkomst geen adequate behandeling is. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat in het standaard medisch getuigschrift van 3 juni 2013 gegevens voorhanden zijn die met deze vaststellingen onverenigbaar zijn. De verzoeker maakt met zijn louter persoonlijk standpunt omtrent de ernst van zijn aandoening en met zijn partiële verwijzingen naar het reeds aan de diensten van de verweerder voorgelegde standaard medisch getuigschrift en bijlagen evenmin aannemelijk dat de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk zouden zijn in het licht van de door artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene risico's. Het enkele gegeven dat de verzoeker het niet eens is met de beoordeling van het voorgelegde standaard medisch attest door de ambtenaar-geneesheer, laat de Raad nog niet toe te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit overigens veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van de aanvraag neergelegde medische attesten. De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend behoort tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en dat het de Raad niet toekomt de medische beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

Waar de verzoeker stelt dat er geen onderzoek is gevoerd omtrent de behandelingsmogelijkheden in Algerije en waar hij aangeeft dat zij aldaar niet adequaat behandeld kan worden en dat de behandeling ook financieel niet toegankelijk is, merkt de Raad op dat hij ook hier voorbijgaat aan de concrete evaluatie die blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 juli 2013. De Raad wijst er verder op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins voorziet dat in alle gevallen, ongeacht de concrete aard van de aandoening en het noodzakelijk karakter van de behandeling, moet worden onderzocht of er een adequate behandeling bestaat voor een bepaalde problematiek in het land van herkomst van een vreemdeling. Wanneer de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat er redenen zijn om te besluiten dat het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst van een vreemdeling sowieso geen aanleiding zal geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling, dan dient hij uiteraard geen standpunt in te nemen omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgverstrekking in dat land.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat de aandoening van de verzoeker als dusdanig geen ernstige aandoening is en niet behandeld hoeft te worden. Er valt dan ook niet in te zien waarop verzoekers verwachting is gestoeld dat de ambtenaar-geneesheer voor een aandoening die hij niet als een "ziekte" met een "noodzakelijke behandeling" heeft weerhouden, nog uitdrukkelijk zou verder motiveren of een daadwerkelijk onderzoek zou voeren omtrent de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van deze of gene behandeling in het land van herkomst. Een verder onderzoek inzake de medische zorgverstrekking in het land van herkomst - Algerije - was *in casu*, los van de vaststelling dat de verzoeker geenszins met concrete elementen aannemelijk maakt dat de zorgen die hij in België krijgt niet evenzeer in Algerije beschikbaar en toegankelijk zouden zijn, dan ook niet vereist.

De verzoeker maakt met zijn vage betoog dat voor het overige bestaat uit een aantal niet concreet onderbouwde beweringen omtrent de erbarmelijke gezondheidstoestand, gezondheidszorg, -voorzieningen en de onveiligheid in Algerije alsook de bewering als zou een terugkeer nefast zijn wegens een trauma opgelopen in het land van herkomst, niet aannemelijk dat *in casu* op grond van

onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt, werd besloten dat de verzoeker kennelijk niet lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond. Evenmin werd een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Verzoekers blote betoog onder het derde middel dat de bestreden beslissing zijn gezondheid en leven in gevaar brengt, kan niet worden gevolgd. Er valt immers niet in te zien hoe het loutere gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, beslissing die op zich geen enkele invloed heeft op de verblijfsrechtelijke situatie van de verzoeker, het leven of de gezondheid van de verzoeker in het gevaar zou brengen. De verzoeker beperkt zich overigens tot een loutere bewering die hij niet concreet onderbouwt en die hij ook niet betreft op de motieven van de thans bestreden beslissing, dit terwijl bij deze beslissing en met name in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 juli 2013 wordt geoordeeld dat verzoekers depressie met psychotische elementen actueel geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit en dat er ook geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Voor het overige benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoekers medische verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing omvat geen enkele plicht voor de verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoekers beschouwingen dat hij zal worden weggerukt uit België en dat een terugkeer een onherstelbare schade voor zijn gezondheid zal inhouden, betreffen dan ook niet de (wettigheid van) de thans bestreden beslissing. De hierop gestoelde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan derhalve niet worden aangenomen.

Het eerste, tweede en derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.3 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoeker vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieder recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en

ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995 nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat dé onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker.

Verzoeker is dan ook het land België als het zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Verder wenst verzoeker er op te wijzen dat het begrip ‘privé-leven’ ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis-vriendenkring die verzoeker gedurende deze jaren heeft opgebouwd in België, reeds daarom al zijn recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel

van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt."

3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad stelt vast dat de verzoeker in de uiteenzetting ter ondersteuning van het vierde middel niet met concrete elementen aangeeft enig gezinsleven in België te hebben, laat staan dat hij uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing die het louter onontvankelijk verklaren van een medische verblijfsaanvraag betreft, een daadwerkelijke verbreking van haar gezinsleven zou teweeg brengen.

Waar de verzoeker verwijst naar de "zeer duurzame binding" die hij met België heeft ontwikkeld, naar de "grote kennis- vriendenkring" die hij hier heeft uitgebouwd, naar de "sociale en affectieve entourage" in België en het "psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied", stelt de Raad vast dat hij zich beroept op een privéleven in België. Er dient evenwel op te worden gewezen dat het in de eerste plaats aan de vreemdeling die zich beroept op artikel 8 van het EVRM toekomt om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft miskend. Door louter op algemene wijze te poneren dat men duurzame banden heeft ontwikkeld met België, zonder deze concreet te maken en zonder hiertoe ook maar enig stavingstuk over te maken, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat hij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen.

Zelfs indien alsnog enig privéleven in België dient te worden aangenomen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing op zich geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat en zich enkel uitspreekt over de vraag of er medische redenen voorhanden zijn om een verblijfsmachtiging toe te kennen in België. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat er geen noodzaak is aan een behandeling voor verzoekers depressie en dat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er in verzoekers land van herkomst geen adequate behandeling kan worden geboden. Er blijken aldus, op medisch vlak, geen ernstige hinderpalen die het de verzoeker zouden verhinderen om in zijn land van herkomst te verblijven. Waar de verzoeker alsnog betoogt geen sociale binding meer te hebben met zijn herkomstland, wijst de Raad er ten overvloede op dat deze algemene stelling – gelet op verzoekers langdurige verblijf in zijn herkomstland – niet kan overtuigen.

De verzoeker wist of behoorde trouwens te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven nu zijn vorige verblijfsaanvragen werden afgewezen en hem reeds meermaals het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing van zijn kant heeft voorts niet tot gevolg dat aan de verzoeker enig verblijfsrecht wordt ontnomen dat hem feitelijk tot het beleven van een gezins- of privéleven in België in staat stelde. Onder deze omstandigheden kan niet besloten worden tot een inmenging in het privé- of gezinsleven, die valt onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15 576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104 270) en is er geen sprake van een positieve verplichting die op de Belgische staat zou rusten om de verzoeker toe te laten tot enig verblijf.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan in de huidige stand van zaken dan ook niet worden aangenomen.

Door te verwijzen naar een '*partly dissenting opinion*' bij een arrest van het EHRM waarvan hij bovendien op geen enkele wijze aantoonde dat de feiten die hieraan ten grondslag lagen vergelijkbaar zijn

aan deze die huidige zaak kenmerken, toont de verzoeker evenmin enige schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN